

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT Full Dominical

ANY X ■ NÚM. 50

15 DE DESEMBRE DE 2013

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

Francesc s'interessa per les famílies

► Els cronistes de l'actualitat romana diuen que un dels actes més reeixits de l'Any de la Fe fou el Pelegrinatge Internacional de les Famílies que portà a Roma 150.000 persones de setanta-cinc països els dies 26 i 27 d'octubre. El Sant Pare parlà a les famílies tenint uns infants al costat. En la foto, n'acarona un d'ells mentre pronuncia la seva allocució. L'interès de Francesc per les famílies s'ha manifestat en la consulta de trenta-vuit temes feta als bisbes i als fidels cristians, com a preparació dels sínodes episcopals dels propers anys 2014 i 2015, dedicats als «desafiaments pastorals de la família en el context de la nova evangelització».

ELS BISBES DE CATALUNYA

Per a després de l'Any de la Fe

Transmetre el tresor de la fe és el títol del document que els bisbes de Catalunya ens adre- cen en l'acabament de l'Any de la Fe, convocat per Benet XVI i clausurat pel papa Francesc el passat 25 de novembre, festa de Crist Rei. El document porta la data del 24 d'octubre de 2013.

En cloure's l'Any de la Fe, els nostres bisbes reflexionen sobre alguns aspectes de la missió de transmetre la fe avui. És un document que té tres capítols i que publica en un opuscle l'Editorial Claret, en la col·lecció «Documents del Magisteri».

En el primer capítol, «Actius en el primer anunci de l'Evangeli», recorden que la responsabilitat d'evangelitzar, de donar testimoni de Jesucrist, pertoca a cada cristià i ens proposen «avançar-nos, testimoniar, dialogar i proposar la fe amb l'audàcia que tenien els primers apòstols i deixebles», que «parlaven amb valentia, confiats en el Senyor» (Ac 14,3).

«Iniciar a l'experiència cristiana» és el títol del capítol segon. Cada un

de nosaltres ha rebut el tresor de la fe en l'Església i per l'Església, que ens dóna la Paraula i els Sagraments. Els bisbes demanen a les famílies que no dubtin a iniciar els fills en l'experiència cristiana a casa. També diuen que cal que la catequesi tingui «un caràcter marcadament evangelitzador i missioner», com també el catecumenat per a joves o adults que es preparen per al baptisme.

En el capítol tercer, «Perseverar en el creixement de la vida cristiana», els bisbes animen tots els cristians a comunicar Crist «a través de la nostra manera de ser i de viure en el món mostrant sempre un rostre fratern, obert i acollidor». Recomanen especialment «la trobada amb Crist ressuscitat en l'eucaristia de cada diumenge» (la missa dominical); «no començar i no acabar cap dia sense almenys un breu contacte amb Déu» (la pregària); i també expressar la fe en obres de solidaritat amb els pobres (la caritat).

Tot un programa per a després de l'Any de la Fe.

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules d'esperança: la prova

No sols la teoria, sinó, sobretot, la pràctica, les experiències viscudes i acumulades amb els anys en el seguiment de Crist, ens demostren que sovint l'Esperit ens condueix fent-nos passar per dures proves. Així ens educa, ens va transformant, ens canvia i ens transforma en Ell mateix. Moltes vegades aquestes proves tenen l'aspecte d'autèntiques contradiccions.

Ens deixem acompanyar pel testimoni d'Abraham, que tal com ens el presenta el capítol 11 de la Carta als Hebreus, des de la fe ens obre a l'esperança. Doncs bé, el qui és considerat el pare en la fe i l'esperança, esdevé el paradigma d'«amic de Déu» sotmès a tremenda prova.

Abraham obeeix Déu llançant-se al buit. Dos impulsos naturals de l'ésser humà s'han convertit per a ell en promesa: posseir una terra i tenir descendència. Déu ho farà. No obstant això, viu com a estranger en terra de Canaan, sense establir-se, en tendes, sense posseir territori (només una petita parcel·la per a enterrar la seva dona). Verifica, d'altra banda, que ni ell, per ser d'edat avançada, ni la seva dona, per ser estèril, poden ser fecunds. Tot i així, Abraham segueix endavant refiat absolutament de Déu i la seva Paraula: Ell construirà la ciutat, Ell donarà la descendència.

«Gràcies a la fe, va residir com a estranger a la terra promesa, vivint en tendes amb Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor» (He 11,9-10). També per fe, Abraham va rebre forces per ser pare, perquè va creure que Déu compliria sens falta la seva promesa, a pesar que Sara no podia tenir fills i ell ja era massa vell.

En efecte, com ens deien Benet XVI en la seva encíclica *Salvats en esperança* (cf. n. 14) i el papa Francesc en *La llum de la fe* (cf. n. 11), creure en Déu va portar a Abraham a «una plenitud humana». I nosaltres, ¿no repetim constantment, des del Concili Vaticà II, que la fe ens duu a viure plenament les aspiracions més profundes de l'ésser humà, i així ho ensenyem en els nostres esforços evangelitzadors?

No obstant això, el camí d'Abraham ha de passar per un tràngol absolutament crític. El Déu creador, font de la vida, el Déu que el va cridar i li va prometre complir aquestes promeses de felicitat, és el Déu que ara li mana que sacrifiqui el seu fill, que impedeixi, precisament el compliment d'aquesta promesa (cf. Gn 22).

Si, tal com pensem, la història d'Abraham és també la nostra i la de tots els que intentem creure i esperar en Déu, com ho podem entendre? No estem també envoltats de contradiccions, quan intentem lluitar, sortir de successives crisis i fiar-nos del Déu que desitja la nostra felicitat? La Carta als Hebreus ens respondrà:

«Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, va oferir Isaac; i era el seu fill únic que oferia, tot i que havia rebut les promeses i li havia estat dit: «La descendència que portarà el teu nom serà la d'Isaac». Per això Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort, i així va recobrar el seu fill, com prefigurant la resurrecció» (He 11,17-19).

Els moments de crisis són proves. No precisament proves de la nostra fortalesa i la nostra capacitat per sortir de les crisis, sinó proves de la nostra confiança més radical i profunda en Déu. La docilitat al que Déu ens demana és garantia de recuperar el món, com Abraham va recuperar el seu fill.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ALBERT ARQUED

Retrobament

Arran de la malaltia del seu pare, que era «un home d'una profunda espiritualitat, manifestada en una orientació de servei i ajut», l'Albert Arqued va canviar la seva escala de valors. El contacte amb un prevere de Bilbao i amb un monjo de Montserrat el van fer *retrobar-se* amb la fe: «Tots dos, amb la seva generositat i bondat, em van ajudar i reconfortar en aquest tràngol tan dur i alhora tan natural». L'Albert és pare de família i empresari especialitzat en desenvolupament d'organitzacions i *caça-talents*.

Què et va fer reflexionar?

Acostumat a valorar, analitzar i organitzar la vida dels altres, em vaig parar a pensar què era important en la meua vida, quines coses realment m'havien d'amoïnar... El meu temps i la meua energia són finits i havia de replantejar-me a què els havia de dedicar. Vaig reflexionar sobre el sentit que calia donar a la vida i com aportar el meu gra de sorra a la dels altres.

Com ha canviat la teua vida?

Ja no intento tenir el control de tot. He iniciat un camí d'autoconeixement. La meua vida és un reflex de com em concebo a mi mateix, els altres, el meu paper al món i la meua relació amb Déu. Intento ser més humil i reflexiu, menys materialista, egoïsta i superficial. Estic intentant fer un camí per a una bona direcció i la part espiritual és fonamental.

Ara ets més feliç?

Sens dubte. Estic prenent consciència dels meus valors i intento ser coherent amb ells. No és fàcil. Aquesta presa de consciència em fa acceptar els meus defectes i les meves virtuts, aprendre dels errors... Aquest camí que he iniciat està millorant la qualitat de les meves relacions i es nota tant a nivell personal com professional. El contacte amb Montserrat m'ha ajudat molt.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Joan Baptista, el precursor

La història de Joan Baptista arrela de manera particularment fonda en l'Antic Testament. Zacaries és sacerdot de la classe d'Abies. Elisabet, la seva muller, és també de provinença sacerdotal: és una descendent d'Aaron (cf. Lc 1,5). Segons el dret veterotestamentari, el ministeri dels sacerdots va lligat a la pertinença a la tribu dels fills d'Aaron i de Leví. Per tant, Joan Baptista és sacerdot. En ell, el sacerdocí de l'Antiga Aliança va cap a Jesús, esdevé al·lusió a Jesús, anunci de la seva missió.

Em sembla important que en Joan tot el sacerdocí de l'Antiga Aliança esdevingui una profecia de Jesús, i així —amb el seu gran vèrtex teològicoespiritual, el Salm 118— es relacioni amb ell i entri a formar part del que li és propi. Si, de manera unilateral, s'accentua el contrast entre el culte sacrificial veterotestamentari i el culte espiritual de la Nova Aliança (cf. Rm 12,1), es perd de vista aquesta línia, com també la dinàmica intrínseca del sacerdocí veterotestamentari que, no solament en Joan sinó ja en el desenvolupament de l'espiritualitat sacerdotal, delinea pel Salm 118, és via cap a Jesucrist.

Zacaries, el pare del Baptista, el precursor de Jesucrist, rep el missatge de Déu al temple, durant la seva litúrgia. A Maria, l'àngel li parlà a casa seva a Natzaret. Jesús ve en la humilitat. El senyal de la Nova Aliança és la humilitat, l'amagament, el senyal del gra de mostassa. El Fill de Déu ve en la humilitat.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Hacer el bien... sin pizca de mal

—El Premio Nobel de Medicina, Dr. Carrel, en *La incògnita del hombre*, cita a Gallavardin: «Existen los egoístas puros. Los soberbios indiferentes totalmente a la felicidad o a la desdicha de sus semejantes. Ambiciosos, malvados, enfurcidos y sin entrañas, que se complacen en torturar y contemplar los más atroces dolores, sufrimientos y muertes de hombres, mujeres y niños. Los poderosos perversos que han causado los mayores derramamientos de sangre, dolor y lágrimas infligidos a la humanidad.»

(Que cada lector ponga nombres de grandes carniceros, tiranos del mal, que con sus torturas y muertes llenaron la tierra de Injusticia.)

—F. Pananti escribió un epitafio: «Aquí yace un egoísta-malvado, / que hizo más mal... que bien. / Y todo el bien que hizo... lo hizo mal; / y todo el mal que hizo... lo hizo bien.»

—Jesús vino al mundo para hacer el bien. Es la Navidad. San Pedro nos dejó el resumen de su vida: «Jesús pasó haciendo el bien». También debe ser el *pasar* de todo cristiano.

—Gaston Doumergue escribió: «Después de haber vivido largos años, cuando me pregunto: “¿Qué es lo más útil en la vida?”, tengo que responderme: “La bondad. Haber hecho el bien.”»

—Juan de la Cruz: «Al atardecer de la vida, se nos juzgará de amor.»

—Santo es: El que hace el bien... sin pizca de mal.

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Les tres qualitats de Gaudí: II. L'autocrítica

La segona qualitat de Gaudí és l'autocrítica, la manca d'autosatisfacció immediata amb relació a la seva obra. En rares ocasions l'arquitecte exterioritza la seva complaença davant del seu treball, i quan ho fa pensa més aviat en els seus efectes. El 30 d'octubre de 1925, pocs mesos abans de la seva mort, Gaudí s'emociona veient acabada la torre dedicada a l'apòstol Bernabé (la de l'extrem est de la façana del Naixement) i exclama: «Aquest esclat de mosaics és la primera cosa que veuran els navegants en apropar-se a Barcelona». L'arquitecte només veurà enllestida aquesta torre, però les seves paraules són justes: les torres de la Sagrada Família s'han convertit en el símbol de Barcelona!

I, malgrat tot, Gaudí no es refia de la vanitat de l'esperit humà i diu: «El qui ha de construir [...] que faci i dirigeixi la crítica contra les pròpies obres per depurar-les i millorar-les». També creia que quan una cosa està en el camí de la perfecció, «cal esprémer-la fins que arribi a estar bé del tot (naturalment, referit al límit del que nosaltres sabem o veiem).» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 244 i 252)

Jordi Bonet/Armand Puig
Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

16. ■ Dilluns (□ Urgell) (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.

17. ■ Dimarts [Gn 49,2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús.

18. ■ Dimecres [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Dijous [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, mr; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Divendres [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dissabte [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / SI 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ † Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores 4a setm.) [Is 7,10-14 / SI 23 / Rm 1,1-7 / Mt 1,18-24]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants.

DIUMENGE III D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig.

Tornaran els que el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Senyor, veniu a salvar-nos.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. ¿Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts resusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova i feliç aquell que no quedarà decebut de mi». Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Escriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí". Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els que les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,1-6a.10)

El desierto y el yermo se regocijarán, se alegrarán el páramo y la estepa, florecerá como flor de narciso, se alegrará con gozo y alegría. Tiene la gloria del Líbano, la belleza del Carmelo y del Sarón. Ellos verán la gloria del Señor, la belleza de nuestro Dios. Fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes; decid a los cobardes de corazón: «Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro Dios, que trae el desquite; viene en persona, resarcirá y os salvará.» Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará.

Volverán los rescatados del Señor, vendrán a Sión con cánticos: en cabeza, alegría perpetua; siguiéndolos, gozo y alegría. Pena y aflicción se alejarán.

Joan Baptista envia els seus deixebles a Jesús. Mosaic del baptisteri de la catedral de Florència (s. XII)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Ven, Señor, a salvarnos.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 5,7-10)

Tened paciencia, hermanos, hasta la venida del Señor. El labrador aguarda paciente el fruto valioso de la tierra, mientras recibe la lluvia temprana y tardía. Tened paciencia también vosotros, manteneos firmes, porque la venida del Señor está cerca.

No os quejéis, hermanos, unos de otros, para no ser condenados. Mirad que el juez está ya a la puerta. Tomad, hermanos, como ejemplo de sufrimiento y de paciencia a los profetas, que hablaron en nombre del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 11,2-11)

En aquel tiempo, Juan, que había oído en la cárcel las obras del Mesías, le mandó a preguntar por medio de sus discípulos: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?» Jesús les respondió: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven, y los inválidos andan; los leprosos quedan limpios, y los sordos oyen; los muertos resucitan, y a los pobres se les anuncia el Evangelio. ¡Y dichoso el que no se escandalice de mí!»

Al irse ellos, Jesús se puso a hablar a la gente sobre Juan: «¿Qué salisteis a contemplar en el desierto, una caña sacudida por el viento? ¿O qué fuisteis a ver, un hombre vestido con lujo? Los que visten con lujo habitan en los palacios. Entonces, ¿a qué salisteis?, ¿a ver a un profeta? Sí, os digo, y más que profeta; él es de quien está escrito: "Yo envío mi mensajero delante de ti, para que prepare el camino ante ti." Os aseguro que no ha nacido de mujer uno más grande que Juan, el Bautista; aunque el más pequeño en el reino de los cielos es más grande que él.»

COMENTARI

Les obres del Messies i Joan Baptista

Joan Baptista, des de la presó, envia deixebles a preguntar a Jesús si és «el qui ha de venir», és a dir, el Messies. La pregunta la fa perquè ha sentit parlar de «les obres del Messies», en la traducció d'avui «el que feia Crist». La formulació *les obres del Messies* ens pot semblar adient, però cal recordar que, en la creença popular de l'època, el Messies no era esperat per fer les obres que fa Jesús, sinó més aviat perquè havia de restaurar la llibertat d'Israel com a líder i cabdill. Per això, la pregunta és molt més incisiva del que sembla. Les obres de Jesús fins a 11,2 són: el sermó de la muntanya (Mt, 5-7), els deu miracles de Jesús

(Mt, 8-9) i la missió dels dotze (Mt, 10). La pregunta de Joan està justificada i la resposta de Jesús dóna una imatge molt contrastada del Messies esperat. Però, sobretot, subratlla quines són les obres de Jesús. Les *obres del Messies* són el model de les bones obres que Jesús demana als seus seguidors (5,16; 26,10, cf. 25,16).

El comentari de Jesús sobre la identitat de Joan resulta enigmàtic: què vol dir «més que un profeta»? El text citat per Jesús és Malaquies 3,1: «Jo envio el meu missatger perquè obri un camí davant meu». Tanmateix, les bíblies anotades també citen un altre text: Ex 23,20. La traducció d'aquest text en la Bíblia Catalana Interconfessional diu: «Jo envio un missatger davant teu perquè et

guardi el camí... respecta'l... perquè porta el meu nom». El text hebreu diu exactament: «Respecta'l perquè el meu nom és dintre d'ell». Segons aquest text, l'enviat a proclamar la vinguda de Jesús és més que un missatger, és Déu mateix qui, en ell, anuncia la vinguda del Messies. Per això Joan Baptista és més que un profeta, perquè és Déu mateix qui anuncia mitjançant el missatge de Joan la vinguda del Messies. Doncs bé, cal tenir en compte que el més petit en el Regne és més gran que Joan Baptista. El Regne és l'àmbit que Déu vol implantar per a tots els homes i les dones de bona voluntat, és un àmbit seu i només Ell el pot fer arribar.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

Activitats de la Pastoral de Joventut. El passat 1 de desembre l'Advent va començar amb accent jove amb un recés a la Casa de l'Església. Acompanyats de la germana Natàlia, del monestir de Sant Benet de Montserrat, la predicació va girar al voltant del text de l'Anunciació a Maria. Hi eren presents joves de Corbera de Llobregat, el Prat de Llobregat, Vilanova i la Geltrú, Viladecans i Piera. Dilluns dia 2, a les 15.30 h, es van aplegar els equips de pastoral presents a les escoles cristianes, per compartir les inquietuds i les accions pastorals en el marc de l'escola. El dissabte dia 7 va tenir lloc la Vetlla de la Immaculada, a la Basílica de la Mercè de Barcelona, per als joves de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

AGENDA

Campanya de Nadal de la Infància Missionera. La Delegació de Missions enceta la campanya d'Infància Missionera i ho fa amb la campanya «Sembradors d'estrelles» durant el mes de desembre. És una ocasió per agrair a tothom la seva generosa participació i suport en la passada Campanya del Domund. L'activitat de «Sembradors d'estrelles» la realitzen sobretot els infants, que

Nadal i els seminaristes. El proper dijous, 19 de desembre, tindrà lloc la tradicional celebració de Nadal al Seminari Conciliar, amb inici a les 20 h amb l'Eucaristia i a continuació, el sopar de germanor, amb tots els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. L'endemà, dia 20, a les 19.30 h, els sis seminaristes majors de la nostra diòcesi es reuniran a la parròquia de St. Miquel Arcàngel, de Molins de Rei, en una estona de diàleg per conèixer de primera mà el testimoni sacerdotal de Mn. Joan Solé, adscrit a aquesta parròquia. Aquesta és una de les iniciatives que organitza habitualment la Delegació de Pastoral Vocacional com a complement de l'itinerari formatiu dels seminaristes.

enganxen un estel als vianants, tot desitjant un bon Nadal. Els materials es poden passar a recollir per la Delegació de Missions, a la Casa de l'Església. També es poden trobar al blog de les delegacions de Bar-

celona i Sant Feliu de Llobregat: <http://delegacionsbarcelonastfeliu.blogspot.com.es>.

Trobada de Nadal de Càritas Diocesana. Demà dilluns 16 de desembre, els treballadors de Càritas a la Cúria i a les diverses delegacions i centres presents a tota la diòcesi, s'aplegaran a l'hora de dinar a la Casa de l'Església per compartir tots plegats uns moments de felicitació nadalenca.

Felicitació de Nadal a la Cúria. Divendres 20 de desembre, a les 13 h, hi ha previst un moment de celebració de Nadal per als treballadors a la Casa de l'Església.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Cicle Ignasi Salvat de Cinema. Divendres 20 de desembre, a les 19 h. Projectió de la pel·lícula *Hannah Arendt*, presentada per José I. González Faus. Activitat organitzada per Cristianisme i Justícia i coordinada per Sònia Herrera i Jaume Flaquer. Als locals de Cristianisme i Justícia: c/ Roger de Llúria 13, de Barcelona.

PREMIS I CONCURSOS

19a edició «Fem el pessebre!». Fins al 26 de desembre són obertes les inscripcions al concurs organitzat per l'associació dels Pessebristes de Sant Boi de Llobregat, en les seves diverses categories: familiar, infantil, artístic, mitjans audiovisuals o informàtics, etc. Per a més informació: tel. 936 306 408, www.pessebristes-santboi.org, femelpessebre@pessebristes-santboi.org. Per altra part, des de la fira de la Puríssima i fins a la Candelera, es pot visitar el gran pessebre artístic (24 m²) que, com cada any, es munta a la parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de esperanza: la prueba

No sólo la teoría, sino, sobre todo, la práctica, las experiencias vividas y acumuladas con los años en el seguimiento de Cristo, nos demuestran que frecuentemente el Espíritu nos conduce haciéndonos pasar por duras pruebas. Así nos educa, nos va transformando, nos cambia y nos transforma en Él mismo. Muchas veces estas pruebas tienen el aspecto de auténticas contradicciones.

Nos dejamos acompañar por el testimonio de Abraham, que tal como nos lo presenta el capítulo 11 de la Carta a los Hebreos, desde la fe nos abre a la esperanza. Pues bien, quien es considerado el padre en la fe y la esperanza, viene a ser el prototipo de «amigo de Dios» sometido a tremenda prueba.

Abraham obedece a Dios lanzándose al vacío. Dos impulsos naturales del ser humano se han convertido para él en promesa: poseer una tierra y tener descendencia. Dios lo hará. Sin embargo, vive como extranjero en tierra de Canaan, sin establecerse, en tiendas, sin poseer territorio (sólo una pequeña parcela para enterrar a su mujer). Verifica, por otra parte, que ni él, por ser de edad avanzada, ni su mujer, por ser estéril, pueden ser fecundos. Con todo y con eso, Abraham sigue adelante fiándose absolutamente de Dios y su

Palabra: Él construirá la ciudad, Él dará la descendencia. «Vivió como extranjero en la tierra que Dios le había prometido. Vivió en tiendas de campaña, lo mismo que Isaac y Jacob, que también recibieron esa promesa... Abraham esperaba aquella ciudad que tiene cimientos firmes, de la cual Dios es arquitecto y constructor» (Hb 11,9-10). También por fe, Abraham recibió fuerzas para ser padre, porque creyó que Dios cumpliría sin falta su promesa, a pesar de que Sara no podía tener hijos y él ya era demasiado viejo.

En efecto, como nos decían Benedicto XVI en su encíclica *Salvados en esperanza* (cf. n. 14) y el papa Francisco en *La luz de la fe* (cf. n. 11), creer en Dios impulsó a Abraham a «una plenitud humana». Y nosotros, ¿no repetimos constantemente, desde el Concilio Vaticano II, que la fe nos lleva a vivir plenamente las aspiraciones más profundas del ser humano, y así lo enseñamos en nuestros esfuerzos evangelizadores?

Sin embargo, el camino de Abraham ha de pasar por un trance absolutamente crítico. El Dios creador, fuente de la vida, el Dios que le llamó y le prometió cumplir esas promesas de felicidad, es el Dios que ahora le manda que sacrifique a su hijo, que impida, precisamente el cumplimiento de esa promesa (cf. Gn 22).

Si, según pensamos, la historia de Abraham es también la nuestra y la de todos los que intentamos creer y esperar en Dios, ¿cómo entender esto? ¿No estamos también rodeados de contradicciones, cuando intentamos luchar, salir de sucesivas crisis y fiarnos del Dios que desea nuestra felicidad? La Carta a los Hebreos nos responderá:

«Por fe, Abraham, cuando Dios le puso a prueba, tomó a Isaac para ofrecerlo en sacrificio. Estaba dispuesto a ofrecer a su hijo único, a pesar de que Dios le había prometido: «Por medio de Isaac tendrás descendientes». Y es que Abraham reconocía que Dios tiene poder incluso para resucitar a los muertos; por eso recobró a su hijo, y así vino a ser un símbolo» (Hb 11,17-19).

Los momentos de crisis son pruebas. No precisamente pruebas de nuestra fortaleza y nuestra capacidad para salir de las crisis, sino pruebas de nuestra confianza más radical y profunda en Dios. La docilidad a lo que Dios nos pide es garantía de recuperar el mundo, como Abraham recuperó a su hijo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat